

AKTOVI

1.

Miris reke koji je vetar izmamio
 Povešće nas do napuštenog gradilišta
 Gde još stoje pukotine u daščanom podu nekada dnevne sobe.
 I kroz rupu u drvetu gledaćemo podzemlje –
 Ogoljene pejzaže zaboravljenog sveta
 Zapise života što šušte pod naletima tuđih đonova –
 I poletećemo u zagrljaj gustog blatnjavog testa
 Sasvim slučajno jezikom htonskih zveri
 Dozivaćemo dubine, sebe praviti od natopljene gline,
 Tuge ispale iz tvoje kičme, moje utrobe, u tuđem gradu
 Modro nebo sumraka odvešće nas u jedno predgrađe i park
 Da sa klupe na vrhu bedema posmatramo zalazak sunca.

2.

Dan je upravo doneo oblake pune kiše.
 Čini se da su im glave vezane jedna za drugu
 I naziru im se vratovi sa istegnutim tetivama.
 Uskoro će promeniti oblik, postati klepsidre
 U kojima kaplje pesak čitavih šezdeset sekundi
 A onda će im pod pritiskom napući dno. Zatim će se nazreti
 Tek kostur nekog našeg sazvežđa sa tri velike zvezde
 Povuci će se tela, prvo najmanje, otkinuće se slike pod zatvorenim kopcima
 U amnionskoj tečnosti više niko neće čekati na život
 Dok kroz zamagljene prozore udišeš vazduh posle pljuska
 Tik uz mene u bolničkoj postelji.

3.

Na naprsлом retrovizoru za nama će ostajati
 Ulice grada na trideset četiri u avgustu
 I sunce će zariti svoje magličaste zrake u tu pukotinu
 Tek da ne vidim svoj pravi odraz – prah u svetlosti,
 Varijaciju tela što jedva da je očuvalo oblik –

Još nekoliko trenutaka i glasovi u vazduhu
Nejasno će početi prenos jednoličnog prizora
Koji se odvija na monitoru i naći otekne bubne opne
Da kroz njih prođu, u strahu od onog što ćemo čuti
Ujutru ću oklevati u krevetu
Da ponovo budem Apolon, a ti moja Dafne.

4.

Život se odvija sa druge strane reke
Gde naleti vetra dostižu veću brzinu.
U tesnim uličicama zaštitićemo se od sunca
Među visokim zgradama, savladaće nas umor
Od razgledanja arhitekture, na starom mostu
Zavrteće mi se u glavi, kad pogled potone u blato,
Pesak, mulj, nazreće se izraz lica, pitom i divan
I rodiće se nada da ćemo ga videti između tebe i mene –
Usne su nam prislunjene na ta dva mala obraza –
Kad sledeće zime subotom uveče pod lampom budemo pili čaj
U krevetu između gutljaja što nam glasne žice oblaže medom
Ćutaćemo, svako za sebe, da potisnemo to leto
I miris peškira što se suše na terasi.

5.

Zajednički doručak, dva sata šetnje, svako je svoj svet
U pet po podne kad padne mrak i gusta magla
Uđe na trem, podilazi te jeza od pomisli
Da će mi se umnožiti strah u svakoj tački na telu
Kad me stegneš jako dok sa prozora posmatramo kako se budi
Veče u centru, pomisliš kako bi to moglo da se desi
Negde sasvim blizu, već početkom godine, ali čutiš
I sa obraza mi skidaš trepavicu da pomislim želju
I dunem je sa tvog kažiprsta da proleti kroz ogoljena stabla
I sama od sebe postane dar, unutar mračnih prostora
U utrobi skriven.

6.

Dok se penjemo uz stepenice
Za nama idu naše senke oslonjene na malu putnu torbu
Koja se vuče duž zastora sve do odmorišta.
U dnevnoj sobi čekaće tri kugle sladoleda od čokolade

Nesrećno istopljene u staklenoj činjici na stočiču oštrih ivica
Stajaće mnoštvo papira – crteži tuđe dece, gumeni konjić,
Drvena žirafa i glina loše oblikovana nespretnim dečjim rukama –
Nered koji dopunjuju dve muve pred kišu
I presovana detelina sa četiri lista – pokidana.
U gluvoj i potpunoj tišini razgovaraćemo suzama,
Noću se okretati jedno drugom u krevetu
Dok otimamo ćebad i sanjamo da vodimo ljubav na mašini za veš.

7.

Od Pariza nas deli još dva sata vožnje
Preko Lamanša. U maloj hotelskoj sobi
Sviraće radio dok se tuširaš, sve će mirisati
Na mešavinu jogurta i čokolade, i ja ću gledati
Kroz prozor u krovove zahvaćene lišajima,
Dahom praviti maglu, prstima obrise crteža
Da kroz njih ugledam sitne kapi kiše koje će sutra
Obojiti grad u tamno. I pre nego me pozoveš
Stidljivo ću stajati pred ogledalom obavijena vodenom parom
Podilaziće me žmarci na ogoljenoj koži, suzdržani uzdasi
Spoticaće se u grlu, pre nego dođu oluje, pre nego nas prodrmaju
Zemljotresi i potop na drugom kraju kontinenta
Želećemo da nekoliko kapi vode na dlanu budu
Sve naše more.

8.

Ovo je još jedan Uskrs kroz koji idemo sami
Poznatom putanjom, kao turisti u nekom drugom gradu,
Zemlji, tražimo skrivene kutke, zaboravljene ulice
Puste, ostavljene da kroz njih lutaju psi
Kao ljudi-senke uranjamo jedno u drugo
Na pločnicima parka, drvenoj klupi, prolećnom vetru
Kao posmatrači stojimo u mestu spremni da nam prođe
Još jedan dan. Kad stignemo do kapije videćemo da joj
Nedostaje komad farbe u levom gornjem uglu – nekakva promena –
Pozdraviće nas pas koji je u dvorištu od prošlog leta, tebi olizati ruku,
Ja ću se opirati dok ti pod prstima budu pucali mehurići sapunice
Usput zaboravljajući da nas na stolu čekaju bojena jaja
Iz kojih će na svet radost nekom drugom.

9.

Nakon svega posekotina na nadlanci
Srašće u ožiljak da te podseti na zamagljeno staklo,
Daljine ščućurene na volanu električnog automobila
U luna-parku, i krike tuge na drugom spratu četvorospratnice
Gde malog komšije više neće biti, dok poderanih kolena trčiš
Ka svom stanu cedićeš suze iz plavih očiju jer znaš da će
Mama isprati ranu da što pre sraste, da što manje boli.
I onda kad mi budu jednog dana kroz donji trbuh zarili iglu
Ne bi li došli do tuđeg srca – našu veliku žrtvu za sva druga –
Oslobodićeš se straha, taloga detinjstva što drhti pod teretom želje
Pružićeš mi ruku kad kasnije budemo oživljavali u zajedničkoj ljušturi.

10.

Ovde sam, reći ćeš.
A znaš da već bi bio na trajektu što će te prevesti
Na drugu obalu gde još nema gubitka – te praznine
I nigde tačke oslonca. Reći ćeš da si tu, na mestu bez boja
U čijim su uglovima zvučnici iz kojih danima u prekidima
Izlazi ista muzika sa diska zaglavljenog u računaru,
Šum žute štampe koja nam se prevrće pod prstima, koju ne čitamo,
Ostaci prepečenog hleba sa otiscima zuba u džemu i filadendron
Čiji su se suvi listovi rasuli po parketu kao stope. Kad predveče
Ustanem iz kreveta da umijem lice i kosu svežem u rep – kao da se
Može popraviti dan, izgubljen život, možda straćen – otvorićeš
Jedan kišobran da nas zaštiti od svetla što se probija kroz prozore
Na krovu, kalendara sa određenim datumom u februaru, od nas samih
Do proleća – kao da ćemo tada, nepovređeni, dalje, posle toliko vremena, skupa.

11.

Koliko još, pitaću
Dok naslonjena na tvoje rame žmurim
Duž međunarodne pruge u zagušljivom kupeu.
Dodaćeš mi limunadu, ukus meda će se topiti
U suvom grlu, sitne kapi kiše dobovaće po prozoru
Pitaću da li je i tamo na odredištu ovako tmurno.
Subota je večer, i rado bismo bili u svom krevetu
Da nam se iz utrobe nije iskrala nedovršena slika
Malo nalik na tebe, malo nalik na mene
Koju smo crtali veselim bojama

Nekad u mraku, nekad u polusnu posle dve čaše vina,
Nekad izjutra sa prvim suncem među prozorskim oknima,
U malom ateljeu na periferiji, u jednoj sobi sa slikom rode na krovu kuće,
Jer grad je bučan, a u tišini se bolje stvara.
Kad osvane jutro na železničkoj stanici
U nekoj drugoj zemlji, udisaćemo sav taj jesenji vazduh,
Deliti sopstvenu prazninu, šuplje zagrljaje, život koji ćemo nazvati prošlim.

12.

Sada je sve nepotrebno. Tako se čini.
Ovaj vrh jelke što još stoji u kutiji
Neće progovoriti sve naše prošlogodišnje tuge.
Kroz pljusak koji je zahvatio čitav grad probijaće se
Vazduh da ga udahnu četinari.
Pod njihovom senkom u zimskom danu
Ličićemo na hodočasnike, izmenjenih lica, bledih
Nepokretnih šaka kojima se pridržavamo za stabla
Izbrazdana i šarena raznobojnim svetiljkama.
Kugle će posetiti na svakoj grani da se u zimskoj noći
U njima ogledaju zvezde – zlatne statue što će izjutra
Potonuti u plavetnilo dok se mi vozimo ka severu
U sivom automobilu čiji će točkovi samleti sve zvuke
Novogodišnjeg koncerta.

13.

Reci mi bilo šta, kazaćeš probuđen usred noći
Pored otvorenog prozora izvan kojeg se odvija život
Kome smo davno krenuli u susret. Kao pod platnenim
Šatorom u šumi posmatračemo senke, šum lišća
Što se pod vedrim nebom bude, izranjanja iz zemlje, vode,
Ravnotežu antitela što se stvaraju u krvotoku kamene staze
Preko koje svakog jutra prelaze naši izbrazdani đonovi.
Ježim se znojava od daška vetra u vreloj noći
Dok jagodice tvojih prstiju ostavljaju otiske
Na mojim izraženim ključnjačama, usne svoj dah
Na autokarti iscrtanoj po nabujalim grudima –
Putokazima za izvor na vrhu brežuljka
I gutljaj po gutljaj, neko nov i mali upiće odjeke
Izgnubljenih talasa – naš svet na točkićima,
Jednom izgubljeni dar, velika želja da ponovo
Budemo skupa zatreperiće na mojim glasnim žicama.

14.

Odjednom ćeš shvatiti da vreme nosi novi početak
Iako se bol svakog jutra probija kroz tišinu
Čak i kad obećaš sebi
Da će uspomena izgubiti svoju pravu boju
Ako dovoljno dugo zuriš u sunce iza oblaka
Dok se prozorska okna tresu pod naletima vetra pred oluju.
I onda će doći običan dan, kao i bilo koji pre,
I želećemo u bioskop, u park pun tuđe dece,
Malo reda u životu ne bi bilo na odmet,
Kazaćemo jedno drugom istovremeno,
Šćućureni, ti na svom jastuku, ja pod tvojim pazuhom
Pod prstima osećamo graške znoja na telima
Dok uranjamo u novo veče, zatim jutro, dan,
Sjedinjeni, da na unutrašnjim zidovima kuće,
Visokoj travi i šipražju u dnu dvorišta
Ostanu tragovi naših izukrštanih hromozoma.